

מר חומץ

ג'וסף ג'קובס (1854 - 1916)

אנגליה

מר חומץ וגברת חומץ חיו בבקבוק חומץ. יום אחד, כאשר מר חומץ יצא מהבית, גברת חומץ, אישה מאוד מסודרת, טאטאה את הבית, אך המטאטא פגע פתאום בקיר והבית כולו התפרק. בבכי גדול היא רצה לקראת בעלה וקראה "מר חומץ, מר חומץ, אני אבודים, אנו הרוסים, הרסתי את הבית ורק שברים נשארו ממנו!"

"אל לך לבכות" אמר מר חומץ "הנה דלת הבית. אקח אותה על הגב ונלך לחפש את מזלנו במקום אחר."

הם הלכו כך יום שלם ועם רדת הלילה הגיעו ליער. שניהם היו עייפים מאוד ומר חומץ אמר "יקירתי, אני אעלה על עץ ואסחב אחרי את הדלת, ואת תבואי אחרי."

כך הם עשו ושניהם נרדמו על הדלת. בלילה התעורר מר חומץ ושמע קולות תחתיו. בפחד וחרדה הבין שאלה הם שודדים שנפגשו כדי לחלק ביניהם את השלל.

"הנה, ג'ק" אמר אחד "חמש לירות בשבילך; הנה ביל עשר לירות בשבילך; הנה בוב שלוש לירות בשבילך."

מר חומץ לא יכול היה לשמוע יותר. הוא פחד מאוד, רעד כולו כך שהדלת נפלה מהעץ על ראשי השודדים. השודדים ברחו מיד אך מר חומץ לא העז לרדת עד שהאיר השחר. בסוף ירד מהעץ ורצה להרים את הדלת. אך אז מצא תחתיה ארבעים לירות.

"בואי, גברת חומץ" קרא "בואי, רדי משם. המזל האיר לנו פנים! בואי מהר, אמרתי!"

גברת חומץ ירדה מהר כמה שרק יכלה וכשראתה את הכסף שמחה מאוד. אמרה "עכשיו אגיד לך מה לעשות. לא רחוק מכאן יש שוק בעיר. תיקח את הכסף וקנה פרה. אני אוכל לעשות חמאה וגבינה ואותם אנו נמכור. כך נוכל לחיות בנוחות."

מר חומץ הסכים, לקח את הכסף והלך לשוק. שם חיפש זמן מה עד שראה פרה אדומה יפה מאוד. היא נראתה שנותנת חלב לרוב ומתאימה להם מאוד.

"אילו הייתה לי הפרה הזאת" חשב מר חומץ "הייתי יכול להיות האיש המאושר שבעולם." הוא הציע לבעל הפרה את ארבעים הלירות ואחרי משא ומתן קצר סיכמו את העסקה. מר חומץ התחיל ללכת חזרה לאישתו אך בדרך ראה איש המנגן בחמת חלילים. אחריו רצו ילדים רבים ושילמו לו כסף.

"אילו רק הייתה לי חמת חלילים כזו" חשב מר חומץ "הייתי יכול להיות מאושר. אעשה מכך הון."

הוא ניגש לאיש ואמר לו "יש לך כלי נגינה כל כך יפה, בוודאי אתה מרוויח כסף לרוב." "אכן, אכן" ענה האיש "אני מצליח להרוויח יפה מהנגינה, וזה באמת כלי נהדר."

"הו" קרא מר חומץ "כמה שהייתי רוצה שיהיה לי אחד כזה!"

"אגיד לך" ענה ההוא "מאחר שאתה ידיד,

אסכים להיפרד מחמת חלילים זו, עבור הפרה האדומה הזו."

"מוסכם" אמר מר חומץ. הוא לקח את כלי הנגינה והלך בדרך. הוא ניסה לנגן אך מאחר שלא ידע זאת הוציא רק קולות מזויפים. הילדים אמנם רצו אחריו, אבל צחקו ולעגו לו וכמובן איש לא שילם לו עבור הנגינה הזו. מאחר ובחוץ התחיל להיות קר, אצבעותיו של מר חומץ קפאו ובדיוק כשיצא מהעיר ראה אדם עם זוג כפפות יפות ועבות.

"אצבעותיי קופאות" חשב מר חומץ "אבל אילו היו לי כפפות כאלה, הייתי יכול להיות האיש המאושר שבעולם."

הוא ניגש לבעל הכפפות ואמר "ידידי, נראה שיש לך כאן כפפות יפות ביותר." "נכון" אמר האיש "והן מחממות את ידי ביום חורף הקר הזה."

"הייתי רוצה לקבל אותן" אמר מר חומץ. "ומה תיתן לי תמורתן?" שאל האיש "מאחר שאתה ידיד אסכים לתת לך אותם תמורת חמת החלילים הזו שאתה מחזיק."

"מוסכם!" קרא מר חומץ. הוא שם את הכפפות על ידיו והלך חזרה לאישתו עליז ושמח. אך הדרך התארכה והוא נעשה עייף. ואז ראה איש ההולך לקראתו עם מקל הליכה עבה.

"הו" חשב מר חומץ "אילו היה לי מקל כזה, הייתי יכול להמשיך בדרכי בלי להרגיש עייפות." הוא אמר לאיש "ידידי, איזה מקל יפה הנך מחזיק כאן."

"כן" ענה האיש "אני משתמש בו כבר זמן רב והוא עוזר לי מאוד, אבל לידיד כמוך אסכים לתת אותו תמורת זוג הכפפות החמות שעל ידיך."

מר חומץ לא הרגיש כבר קור בידיו והיה עייף כל כך שברצון התחלף עם האיש. עכשיו הוא התחיל לצעוד במהירות אל היער, שם חיכתה אישתו. כשהיה כבר קרוב ליער שמע פתאום מישהו שקורא בשמו. היה זה תוכי שישב על עץ וקרא

"מר חומץ, מר חומץ, איש טיפש. הלכת לשוק וקנית פרה בכל הכסף שהיה לך, לא היית

מרוצה מכך והחלפת את הפרה בחמת חלילים, שאינך יודע לנגן עליה והיא שווה עשירית מערך הפרה. אתה טיפש מטופש, כשרק לקחת את חמת החלילים החלפת אותה בזוג כפפות שערכם אולי רבע של הכסף, וכשהיו לך כבר כפפות, נתת אותם תמורת מקל עלוב. עכשיו עבור ארבעים הלירות שלך אין לך לא פרה, לא חמת חלילים, לא כפפות אלא מקל שיכולת לחתוך לך כאן מענף של עץ."

הציפור צחקה וצחקה ומר חומץ התרגז כל כך שזרק עליה את המקל. המקל נתפס בין ענפי העץ והוא חזר לאישתו ללא כסף, פרה, חמת חלילים, כפפות או מקל. וגברת חומץ נתנה לו מכות כאלה שכמעט שברו לו את כל העצמות.